

GLAVA 8

NASILJE PROTIV ŽENA

U ovom društvu nasilje protiv žena je šokantno učestalo.

- U Beogradu prema podacima SOS telefona za žene i decu žrtve nasilja, 200000 žena godišnje su žrtve nasilja u porodici.
- U 95 % slučajeva nasilje se događa na mestu koje bi za žene trebalo da bude najsigurnije - njihovom domu.
- U 80% slučajeva nasilnik je muž, bivši muž, partner, bivši partner; u 5% slučajeva nasilnik je otac; u 5% slučajeva sin.
- Jedna polovina nasilnika stalno ili povremeno pije.
- Jedna trećina nasilnika pretil ubistvom.
- Svakih pola sata u Beogradu jedna žena je silovana.

(Podaci su preuzeti iz istraživanja koje je napravljeno na podacima prikupljenim tokom prve godine rada SOS telefona za žene i decu žrtve nasilja u Beogradu.)

Svakoga dana susrećemo se sa stvarnim nasiljem i fikcijama nasilja protiv žena na vestima, TV emisijama i filmovima, u reklamama, u našim domovima i na radnim mestima. Nasilje je postalo činjenica naših života.

Oduvek sam se plašila silovanja i nikada nisam uspela da se potpuno oslobodim tog straha. Od najranije mladosti ja sam, kao i većina žena, razmišljala o silovanju kao o integralnom delu moje prirodne okoline - kao o nečemu čega se treba plašiti i moliti se da se ne des. Kao da je reč o požaru ili prirodnoj nepogodi. Nikada nisam postavljala pitanje zašto muškarci siluju; jednostavno sam mislila da je to jedna od mnogih misterija ljudske prirode.

Najopštije gledajući, nasilje protiv žena je svaki nasrtaj na ženinu ličnost, psihički ili fizički integritet ili slobodu kretanja, i uključuje sve načine na koje naše društvo daje primedbe i vrši pritisak na žene. Tokom protekle dekade, aktivistkinje su dale bližu, jasniju, definiciju s ciljem da se bolje organizuju u suprotstavljanju različitim formama muškog nasilja uperenog protiv žena. One su identifikovale najmanje trideset specifičnih formi nasilja protiv žena, rangirajući ih od zloupotrebe sterilizacije do zloupotrebe prepisivanja lekova, pornografije, nasilja nad ženama u zatvoru, od samomržnje do ekonomske i klasne opresije.

Svaka forma nasilja pretstavlja pretnju fizičkim i psihičkim nasrtajem i limitira naše sposobnosti da načinimo izbor koji se tiče naših života. Seksualno nasilje je posebno podmuklo zato što su seksualni akti obično i opravdano izvor zadovoljstva i komunikacije. Često je nejasno da li je seksualno nasilje učinjeno iz seksualne želje ili iz nasilnih namera ili da li su te motivacije uopšte razdvojive, zato što je i samo nasilje erotizovano u ovoj kulturi.

Pre trideset godina, većina formi nasilja protiv žena je bila skrivena plaštom tišine ili prećutnim prihvatanjem. Kako je sve više i više žena počelo da priča među sobom, u skorijem talasu ženskog pokreta, postalo je jasno da se nasilje usmereno protiv nas pojavljuje masovno, da nijedna žena nije imuna, i da su porodica, prijatelji i javne institucije okrutno neosetljivi u vezi sa tim. Tokom proteklih pedeset godina, žene u različitim društvima širom planete su stvorile službe za podršku ženama koje su proživele nasilje, edukovale su ljude o opsegu i prirodi nasilja i razvile različite strategije otpora. Ovo poglavlje govori o radu nekih od tih žena.

“Okrivljavanje žrtve”

Žena koja je bila silovana, pretučena, seksualno maltretirana ili seksualno zloupotrebljena u detinjstvu prijavljuje najčešće sledeće emocije: krivica, strah, nemoć, sram, osećanje izdanosti, bes, poricanje. Osećanje krivice je često prva i najdublja reakcija. Bes često dolazi kasnije, što nije iznenađujuće zbog sadržaja naše polne socijalizacije, koji nas tako malo podržava u pravu da ne budemo zlostavljane.

Mi osećamo krivicu zbog nasilja koje nam je učinjeno zato što nam društvo govori da smo ga mi provocirale ili ga nanele same sebi na neki način - čist slučaj “krivljenja žrtve”. Većina nas je čula od svojih roditelja: “Dečaci će biti dečaci, zato devojčice moraju voditi

računa". Poruka je bila da mi možemo izbeći neželjenu mušku pažnju pod uslovom da smo dovoljno oprezne. Ako išta krene naopako, to je naša greška. Strategija "krivljenja žrtve" oslobađa muškarca koji počinu seksualno nasilje od odgovornosti za ono što je učinio. Situacija koja čini da se mi osećamo krivima nas obeshrabruje da se borimo i izvatimo udarac. **ŽENE NISU KRIVE ZA NASILJE KOJE SU MUŠKARCI UČINILI NJIHOVOM TELU, MISLIMA I DUHU. OVO NASILJE SE DEŠAVA ZBOG OGROMNE MUŠKE MOĆI I NJIHOVE ZLOUPOTREBE TE MOĆI.** Kao što je jedna pretučena žena napisala o nasilju njenog muža: *"Ja mogu biti njegov izgovor, ali ja nikada nisam bila njegov razlog."*

Muškarci, žene i moć: šta nasilje protiv žena stvarno čini ženama

Nasilje jednog muškarca nad jednom ženom može izgledati kao da proizlazi iz njegovih individualnih psiholoških problema, seksualne frustracije, nepodnošljivih životnih pritisaka ili nekih urođenih sklonosti ka agresiji. Mada je svaki od ovih "razloga" korišćen da objasni i čak opravda muško nasilje, oni skrivaju istinu. Muškarci koriste nasilje nad ženama da istaknu i utvrde njihovu moć i kontrolu nad nama. Kad muž nasilnik koristi batine da zatvori ženu u kuću i spreči je da se viđa sa prijateljima i porodicom ili je progoni van posla, on proširuje svoju dominaciju, neprijateljstvo i kontrolu. Kad šef seksualno uznemirava ili ucenjuje svoju službenicu, on potvrđuje svoju moć da ograniči njenu slobodu da radi i poboljša svoju socijalnu poziciju. Kada muškarci siluju žene, oni delaju u želji da kazne ili dominiraju, iz želje koja je često erotizovana.

Nije bitno da li pojedinac koji počinu akt nasilja to vidi ili ne vidi kao izraz vlastite moći. Činjenica da se toliko mnogo individualnih muškaraca oseća ovlašćenim da izrazi svoje frustracije ili bes čineći nasilje nad toliko mnogo žena, ilustruje moć muškaraca kao grupe koju oni poseduju nad ženama kao grupom. Na ovaj izvitoperen način čak i najnemoćniji muškarci izvlače profit od seksizma.

Hiljade dnevnih činova nasilja širom zemlje kreiraju klimu straha i nemoći koja limitira žensku slobodu akcije i kontroliše naše živote.

"Naučila sam da ne idem mračnom stranom ulice, da ne pričam sa strancima i da ne ulazim u nepoznata kola, da zaključavam vrata i budem čedna."

"Želela sam da se upišem u obrazovni centar elektro-tehničke struke umesto u gimnaziju zato što sam želela da radim u servisu za opravku elektronskih aparata. Međutim tokom priprema za upis, upoznala sam dve devojke koje su u toj struci. One su mi ispričale kako su ih začikavali i seksualno uznemiravali u školi, a i posle na poslu. Sada pohađam obrazovni centar za negu lepote. Biću kozmetičarka. To je u redu, pretpostavljam."

Pretnja muškim nasiljem sprečava nas da iskoračimo iz tradicionalnih uloga i granica. Bukvalno "zadržava nas na našem mestu".

Rasa, nacija, klasa i nasilje protiv žena

Nasilje na javnom mestu - silovanje i seksualno uznemiravanje posebno - služi kao sredstvo za držanje žena u podređenom položaju ili kažnjavanje žena lišenih moći posredstvom nacionalizma, rasizma ili drugih formi diskriminacije. Beli muškarci često koriste seksualno nasilje kao sredstvo potvrđivanja rasne dominacije nad obojenim ženama. Isto tako može biti teško ženi određene nacionalnosti da kaže da li je nasilje ili uznemiravanje potaknuto njenim polom ili njenom nacionalnošću ili i jednim i drugim. U silovanju, dupla izloženost je čak i gora.

M.D. izbeglica iz okoline Vukovara, Srpkinja, udata za Hrvata. Preživela niz silovanja u ratu. Ilegalno izašla iz Jugoslavije decembra 1995.: "Kad mi je muž pobegao počele su muške provokacije. Mislio je da može da dođe koji god hoće. Lupali su noću i provaljivali. ..."

Ljudi na pozicijama moći (obično beli, dobro stojeći muškarci, pripadnici većinske nacionalne grupe) odbijaju da priznaju nasilje učinjeno ženama druge rase ili nacije ili ga tretiraju kao beznačajno. Uz to, žena se suočava sa povišenom ranjivošću ako ona ne govori tečno dominantan jezik ili ga govori sa akcentom ili nema državljanstvo, zbog čega je muškarcima lakše da je iskoriste, a njoj teže da dobije pomoć.

Druge forme diskriminacije stvaraju druge specifične ranjivosti. Ljudi retko shvataju akte nasilja ozbiljno ako je žena siromašna, stara, prostitutka, lezbejka, žena sa fizičkim ili intelektualnim ograničenjima ili institucionalizovana. Ovo je istina i za sve žene koje nemaju "muške zaštitnike" ili su im zaštitnici socijalno manje moćni od drugih muškaraca. Lezbejke koje otvoreno govore o vlastitoj seksualnoj orijentaciji su silovali muškarci ili grupe muškaraca

besni na njihovu socijalnu nezavisnost. ("Sve što joj je potrebno je jedno dobro tucanje.") Starije žene imaju manje slobode da se bore protiv seksualnog uznemiravanja i ucenjivanja na poslu ili da ostave muža koji ih tuče, zato što diskriminacija po osnovu godina starosti znači da one neće lako naći druge izvore izdržavanja. Starije žene i žene sa nekim hendikepom su učestalo silovane.

Odolevanje nasilju: Prevencija nasuprot opreznosti

Najsigurniji savet koji se nudi ženama je baziran na mentalitetu "okrivljavanja žrtve": "Ne izlazi sama napolje noću." ... "Ne nosi seksi odeću." ... "Ne intimiziraj se sa strancima." ... "Kloni se rizičnih situacija." Kao da je ono što mi radimo odlučujuće. Argument glasi: Žensko ponašanje, naša zavodljivost ili nemarnost, "priziva" nasilje ili ga omogućava, što znači da bi menjanjem svog ponašanja trebalo da ga predupredimo. Žene ponekad imaju tendenciju da prihvate ovaj pogled zato što on nudi lažan ali očajnički željen osećaj sigurnosti. Mi mislimo da možemo, možda, izbeći nasilje time što ćemo ostajati u kući ili time što ćemo učiniti po volji besnom mužijaku. Mi obraćamo posebnu pažnju na svaki detalj u vezi sa ženom koja je bila silovana i trudimo se da ne budemo kao ona. Mere zaštite kao samoodbrana mogu pomoći individualno ženama. Međutim, ono što radimo ne umanjuje broj muških nasilničkih akata.

Kada preduzimamo korake da se zaštitimo, želimo da to bude sa punom svešću da istinska odgovornost za prevenciju i iskorenjivanje nasilja pripada muškarcima. Muškarci moraju prestati sa nasiljem protiv žena, s bilo kojim vidom nasilja. Oni moraju osuđivati nasilnike, a ne minimalizovati njihove zločine. I nadalje, za nasilje ne smeju okrivljavati žene koje su ga trpele. Ovo je najvažnija i najprikladnija forma prevencije.

Pravni sistem

Pošto su žene obelodanile različite forme muškog nasilja protiv žena, reforme u pravu i proceduri su postale jedan od važnih ciljeva. Bilo je nekoliko dobitaka: vidi str. 145-46 za specifično upotunjavanje u pravnoj reformi. Sada može biti nešto lakše prijaviti i krivično goniti silovanje, batinanje i slučajeve seksualnog zlostavljanja dece; sud i policijsko osoblje su senzibilisani u određenim područjima, tako da su žene i deca ređe okrivljavani; podižu se osude za silovanje; hitna zaštita pretučenih žena je češće dostupna; neke žene koje su seksualno uznemiravane i ucenjivane su dobile odštetu. Promena zakona je obrazovala javnost i učinila mogućim za žene da kažu: "bila sam napadnuta i želim da napadač snosi odgovornost." Ipak, još uvek je okretanje pravnom sistemu trošenje vremena, rizično, skupo i traumatično, i dostupno je samo posle seksualnog nasilja koje je počinjeno. Mi nemamo ideju da li bolji zakoni odvrćaju muškarce od zlostavljanja žena ili ne. Dalje, pravni sistem ne radi isto za svakoga. Obojene žene, siromašne žene, razvedene žene i lezbejke, na primer, su uverene da su manje poštovane od belih, finansijski stabilnih, udatih, heteroseksualnih žena na sudu. Beli, oženjeni muškarci pripadnici srednje klase (ugledni) su retko krivično gonjeni. Zbog ograničenosti pravnog sistema, svaka žena mora doneti vlastitu odluku da prijavi ili krivično goni njen slučaj.

Golda Meir je rekla kada su zakonodavci u Izraelu predložili policijski čas za žene kao pokušaj da smanje incidenciju silovanja: "Ali muškarci su ti koji napadaju žene. Ako mora postojati policijski čas, neka muškarci ostaju kod kuće."

KRATAK PREGLED MITOVA KOJI PODRŽAVAJU NASILJE PROTIV ŽENA

Kako se mitovi apliciraju na svaku specifičnu formu nasilja

Vrsta mita	Silovanje	Prebijanje	Seksualno uznemiravanje i ucenjivanje	zlostavljanje dece
Okrivljavanje žrtve	Žene izazivaju svojom odećom ili ponašanjem; žene dopuštaju muškarcima	Žene to izazivaju svojim ponašanjem; žene biraju nasilne partnere; žene	Žene to izazivaju svojim oblačenjem ili ponašanjem; žene to koriste da bi	Male devojčice su zavodljive. Majke doprinose incestuoznim odnosima zbog vlastitog

	da idu predaleko; žene žele da budu silovane i/ili uživaju u tome.	ostaju sa takvim partnerima, znači to im se sigurno sviđa.	napredovale ili zbog dobrih ocena.	neuspeha da zadovolje seksualnog partnera.
To nije uobičajen problem ili nije stvarni problem	To čine samo perverznejaci koji iskaču iz žbunova.	Žene su takođe nasilne.	To je samo uzajamna privlačnost.	To ne povređuje devojčice.
Muški nasilnik nije odgovoran za svoje akcije.	Silovatelji su psihopate; silovatelji su izazvani.	Oni koji tuku žene su otuđeni na poslu ili nezaposleni ili su odrasli u porodicama u kojima je postojalo nasilje, ili su alkoholičari.	Većina onih koji seksualno uznemiravaju ili ucenjuju nemaju nameru da povrede; oni samo daju komplimente ženi.	Muški rođaci nemaju izbora zato što njihovim seksualnim potrebama njihove žene nisu udovoljile, ili oni su psihopate.
Rasistički i nacionalistički stereotipi	Crni muškarci siluju bele žene. Romkinje su rasmusne po pitanju svoje seksualnosti. Mađarice su temperamentn e ljubavnice.	Romske porodice opraštaju nasilje.	Romkinje su rasmusne. Mađarice su temperamentn e ljubavnice.	Romske porodice opraštaju seksualne aktivnosti između odraslih i dece.

Silovanje

Silovanje je svaka vrsta seksualne aktivnosti počinjena protiv volje žene, bilo da silovatelj koristi silu ili pretnje silom. Muškarci koriste različite vrste prisile protiv žena, od iznuđivanja poljupca za laku noć, preko ucenjivanja ekonomskim održavanjem, do korišćenja oružja. Silovanje je uvek traumatično. Kada smo silovane, preživljavanje je naš primarni instinkt i mi nastojimo da zaštitimo sebe najbolje što možemo. Neke žene izaberu da uzvrate na napad, druge osećaju da to nije opcija. Ako ste bili silovani i sada čitate ovo poglavlje, uradili ste "pravu" stvar zato što ste živi.

Evo nekoliko činjenica koje opovrgavaju uobičajene mitove o silovanju. Veća je verovatnoća da silovanje počini neko koga poznajemo nego stranac (silovanje od strane poznanika ili u braku). Dve trećine prijavljenih silovanja je unapred planirano i više od polovine se dešava u zatvorenom prostoru, obično u ženinom vlastitom domu. Devet od deset silovanja dešava se među članovima iste rasne ili nacionalne grupe. Većina silovatelja vode svakodnevni život, idu u školu, na posao, imaju porodicu i prijatelje.

Emocionalne reakcije na silovanje

Silovanje povređuje u svakom pogledu. Ne postoje dva potpuno ista silovanja, i dve žene koje će odgovoriti sa istim reakcijama na isti sled događaja. Razlike u kulturi, starosnom dobu, ličnim karakteristikama i reakcijama koje dobijamo od drugih će uticati na to kako ćemo mi reagovati.

Inicijalni odgovori

Prve reakcije se mogu rangirati od omamljenosti i neverice, koje uzrokuju kod žene prividnu mirnoću i racionalnost, do ekstremne anksioznosti, straha i dezorjentacije.

Kada je otišao utonula sam u dubok san. Osećala sam se pospano, govorila sam sebi da ću kada se probudim ujutru imati problema da se setim šta se sinoć desilo.

Samo sam sedela na podu i plakala. Kada se moj muž vratio kući, upitao me je šta nije u redu. Bila sam toliko uznemirena da nisam mogla da odgovorim.

Pozvala sam prijateljicu i veoma mirnim glasom je upitala da li može da dođe do mene. Bila sam dobro dok ona nije stigla, onda sam se slomila i zaplakala.

Vi zaslužujete podršku bez obzira na to kako odreagujete na silovanje. Ono što je važno je da činite onako kako osećate da treba da činite i onda jednom kad ste spremni, idite u bolnicu ili kod doktora po pomoć.

Način na koji vas ljudi tretiraju kada tražite medicinsku pomoć ili prijavite silovanje ima ogromnog udela u tome kako ćete se vi osećati. Medicinsko osoblje i policija su često neosetljivi i posmatraju vas kao da ste vi krivi.

Ispričala sam doktoru šta se desilo. Izgledao je ljubazno i zabrinuto, ali posle pregleda sa tim je bilo gotovo. Pitao me je šta sam radila napolju tako kasno noću, sama.

Policajac sa kojim sam pričala nije izgledao kao da mi veruje, zato što sam se ponašala tako "emocionalno", rekao je. Njegova gruba pitanja učinila su da se osećam kao da sam ponovo silovana.

Kada sam pedagogu u centru za socijalni rad rekla da se bivši muž, od koga sam razvedena devet godina prema meni ponaša kao da smo u braku, prinuđava me na seksualne odnose, samo je odmahnuo rukom i rekao: "Ciganska posla." (Romkinja, dugogodišnja žrtva porodičnog nasilja)

Dva glavna cilja feminističkog organizovanja oko silovanja su bili da se dobiju programi instruktaze u bolnicama i policijskim odeljenjima da bi se osposobilo i senzibilisalo osoblje da reaguje osećajnije, i da bi se osiguralo da posle silovanja žena dobije pratnju žene od poverenja koja je tu specijalno da pruži podršku i obezbedi vam korektan tretman. Nažalost, kod nas je silovana žena prinuđena da se sama suočava sa dežurnim policajcima, inspektorima, istražiteljima, sudijama. Žena od poverenja ili ekspertkinja SOS telefona za žene i decu žrtve nasilja može da bude pored žene samo u čekaonici. U preko 90% slučajeva silovana žena sve izjave daje muškarcima.

Imajte na umu da će pokušati da vam nabijaju krivicu zbog vlastite opterećenosti predrasudama, između ostalog i onom da je silovanje nešto za šta je žena sama kriva.

Druga faza

Jednom kad se nađete u sigurnom okruženju, dozvolićete sebi sa potpuno osetite šta vam se dogodilo. Možete osećati fizički bol od modrica i genitalnih povreda, mučninu ili bolove u stomaku. Takođe je izvesno da ćete se osećati depresivno, besno, uplašeno, poniženo i da ćete imati probleme sa snom.

Poruke koje primamo od voljenih mogu uticati na nas tokom tog vremena. Kultura ima jak uticaj. Ako smo Romkinje može se desiti da ne dobijemo poštovanje koje smo zaslužile, zato što su Romkinje stereotipno viđene kao personifikacija seksualne požude. U kulturama sa jakim religioznim zabranama protiv vanbračnog seksa, odbacuju nas ukoliko kršimo te zabrane. Tako da možemo otkriti da nas naši voljeni osuđuju kao nečasne, ako smo silovane, zbog jakog naglaska na nevinosti; stoga možemo otkriti da je teško govoriti o silovanju. Teško je ne osećati u isto vreme bezvrednost i krivicu kada nam oni koji su nam bliski kažu šta smo.

Tokom tog vremena pokušajte da nađete prijatelje, porodicu ili savetnike koji vas mogu podržati kao i razgovarati sa vama o osećanjima koja ste iskusili.

Treća faza

Tokom treće faze možete proći kroz period "zatišja pred buru". To može trajati nedeljama, mesecima ili godinama. Možete se osećati kao da je trauma prošla. Na nesreću, ovo je obično privremeni period prividno mirnog ponovnog samoorganizovanja. Jedna žena je izjavila, "Mislila sam da je gotovo; onda sam videla muškarca koji je ličio na silovatelja. Ponovo, počela sam da razmišljam o tome, ali ovog puta sam bila opsednuta time."

Tokom ovog mirnog perioda, mi zaboravljamo. Onda, nešto se dogodi - vic o silovanju, test trudnoće ili izlazak na sud. Ponovo, mi osećamo nedostatak kontrole nad našim životima, upravo onako kako smo to osetile kad smo bile silovane.

Četvrta faza

Konačno mi ćemo biti sposobne da diskutujemo o našim dubljim osećajima sa drugima. Mnoge žene koje su razgovarale sa nekim tokom inicijalne krize izabrale su da razgovaraju o silovanju tokom tog vremena. Mnoge žene se pridružuju grupama podrške da bi se susrele sa drugim ženama koje takođe pokušavaju da razumeju ovo iskustvo. Da bi se oslobodile osećanja krivice i ponovo stekle samopouzdanje, moramo voditi naš bes spolja ka silovatelju i društvu, koje ne samo da dozvoljava da se silovanje nastavi već i okrivljuje ženu za njegovo pojavljivanje. Posle silovanja možemo izgubiti veru u naše okruženje kao sigurno i predvidivo, ali tu veru možemo i povratiti.

Medicinska razmatranja

Ako ste bili silovani, prva stvar koju ćete verovatno poželeti je da se istuširate ili okupate i pokušate da zaboravite šta se dogodilo. Učinite šta god osećate najugodnijim, ali imajte na umu dve stvari. Prvo, veoma je važno i fizički i emocionalno da vam se ukaže lekarska pomoć što pre je to moguće, čak iako nemate vidljivih povreda. Drugo, ne kupajte se i ne tuširajte ako mislite da bi kasnije mogli da se odlučite za podnošenje krivične prijave, zato što ćete sprati sve dokaze koji bi mogli biti krucijalni za vaš slučaj.

Ako je moguće, zovite prijateljicu, rođaku ili lokalni SOS telefon za žene žrtve seksualnog nasilja, koji vam mogu pružiti utehu, podršku i delati u vašu korist kod lekara. Nastojte da pribavite uverenje o povredama i eventualnom prisustvu sperme od lekara koji rade u odeljenju za seksualne i krvne delikte ili u državnim zdravstvenim ustanovama.

U bolnici vi imate dve osnovne brige: brigu za svoje zdravlje i prikupljanje dokaza za eventualno krivično gonjenje (vi možete odbiti da budete pregledani za dokaze ako ste apsolutno sigurni da nećete želeći da podižete krivičnu prijavu). Fizičke povrede bilo kog dela tela mogu proisteći iz silovanja; zbog toga je potpun pregled neophodan. Takav pregled treba da uključuje i rezultate:

1. **vaginalni (pelvički) pregled** (ako ste silovani vaginalno) ili **rektalni pregled** ako ste silovani analno. U prikupljanju dokaza, doktor će tragati za prisustvom sperme (takođe je moguće da budete silovani vaginalno bez prisustva sperme). On/a (doktor) će takođe pročešljati vaše stidne dlačice zbog mogućeg prisustva muških stidnih dlačica, pitaće vas da opišete vaše fizičko i emocionalno stanje i može uzeti vašu odeću, zato ponesite drugu presvlaku sa sobom.

Svi ovi medicinski dokazi će biti dostupni drugima, uključujući policiju, samo sa vašom pismenom dozvolom. Vi ili osoba koja je sa vama treba da proverite izveštaj (dosije) radi tačnosti i objektivnosti čim to bude bilo moguće posle pregleda, dok je doktor još uvek prisutan.

2. **Pregled i tretman svih spoljnih povreda**

3. **Tretman radi prevencije seksualno prenosivih bolesti.**

Doktor će vam dati dve injekcije antibiotika u vaš zadnji deo. Ako ne želite to, budite sigurni da ste to rekli (neke žene ne žele da im se daju antibiotici pre nego što neka seksualno prenosiva bolest bude dijagnostifikovana, međutim, to se koristi kao mera prevencije).

4. **Tretman prevencije trudnoće.**

Ako sumnjate da biste mogli ostati u drugom stanju kao rezultat silovanja, doktor ili sestre vam mogu ponuditi DES ("jutro-posle" pilula). Ovaj lek ima ozbiljne efekte, zato pre nego što odlučite da ga uzmete, pročitajte o opasnostima i neefikasnosti. Trudnoća ili seksualno prenosive bolesti proistekle iz silovanja mogu biti detektovane tek šest nedelja posle silovanja. Mada se možete osećati psihički oporavljeni kratko posle silovanja, ipak načinite ponovnu posetu lekaru koja će uključiti testove i tretman seksualno prenosivih bolesti i test trudnoće ako postoje indicije za njega. Budite uvereni da vodite računa o sebi. Ako se ispostavi da ste trudni i razmišljate o abortusu, pogledajte poglavlje

Pravna razmatranja

Nikada nije lako odlučiti se za krivično gonjenje silovatelja. Od 10 procenata ili manje silovatelja koji su prijavljeni, nekoliko se još uvek krivično goni. U nekim državama silovanje

možete prijaviti anonimno ili bez krivičnog gonjenja (za policijske dosijee). Bilo da prijavite ili ne, zapišite sve čega se možete setiti, da bi ukoliko se kasnije odlučite da prijavite silovanje ili pokrenete krivični postupak, vaša izjava bila tačna. Ako se premišljate da li ili ne da pokrećete krivični postupak evo nekoliko stvari koje treba da imate na umu:

1. Policija i pravni sistem često još više otežavaju krivično gonjenje silovatelja, tako da ionako bolno iskustvo žene postaje još bolnije. U velikoj meri će pomoći da imate prijateljicu ili aktivistkinju SOS telefona za žene žrtve seksualnog nasilja sa vama prilikom prolaska kroz proces.
2. Šanse da silovatelj bude osuđen su niske: 20-40%.
3. Suđenje može trajati od 6 meseci do 2 godine, stoga morate biti pripremljeni da nastavite da mislite i mislite o silovanju u dužem vremenskom periodu, uključujući i davanje objašnjenja o događaju ponovo i ponovo dok ljudi prosuđuju da li govorite istinu.
4. Moraćete da dokažete da ste seksualno napadnuti protiv vaše volje i da je muškarac koristio silu ili vam pretio silom.
5. Silovanje je inkriminisano krivičnim zakonom. Da biste saznali više o pravnoj proceduri pozovite SOS za žene žrtve seksualnog nasilja ili službu javnog tužilaštva.

Zlostavljanje žena

Zlostavljanje žena, često upućuje na batine, koje su najčešći i najmanje prijavljivani zločin. Zlostavljanje se dešava ženama svih starosnih kategorija, nacija, klasa i rasa. Njega čine muškarci za koje smo udate, naši sinovi i očevi, nećaci koji nas plaše pretnjama i šamaraju i muški rođaci koji nas verbalno maltretiraju i degradiraju. 25% američkih porodica ima istoriju zlostavljanja žena.

Primeri

Prebijanje ima mnoge forme. Većina žena koje su prebijene su zlostavljane ponovo i ponovo od strane iste osobe. Kako vreme protiče, ta prebijanja često eskaliraju u učestalosti i ozbiljnosti.

Gađao me je čašama. Šutirao u abdomen, bacao na krevet i udarao dok sam ležala na podu - i sve to dok sam bila trudna. Šibao me je, šutirao i bacao, podizao i bacao na pod ponovo. Udarao me je pesnicama i nogama u glavu, grudi, lice i abdomen beskonačno mnogo puta.

Zaštitimo same sebe i jedne druge od silovanja

Zabeleška autorke: navodeći ove mere zaštite podsećamo se koliko smo besne što se moramo zaštititi od muškog nasilja. Ipak dok muškarci ne prestanu ili ne budu prisiljeni da prestanu sa silovanjem žena, biće potrebno da preduzmemo mere prevencije. (Ovo što sledi je mnogo korisnije protiv stranca nego protiv nekog poznanika ili muža.)

Kada je moguće, najefektnija zaštita je ako smo u društvu sa drugim ženama. Uredite da odlazite pešice kući zajedno, postavite (priredite) zeleno svetlo ili program sigurne kuće u vašem komšiluku, upoznajte se sa vašim komšinicama iz ulice ili iz zgrade.

Gde živite

Držite upaljena svetla na svim ulazima; držite zatvorene i zaključane prozore; imajte jake brave na svim vratima; budite svesni mesta na kojima se muškarci mogu sakriti; ne stavljajte puno ime na poštansko sanduče; znajte kom susedu možete verovati u hitnom slučaju; uvek proverite ko je pred vašim vratima pre nego što otvorite; recite: "Ja ću da otvorim vrata, Milane!", kada idete da otvorite vrata.

Na ulici

Budite svesni onoga što se oko vas dešava. Koračajte postojanim korakom; izgledajte kao da znate gde idete; ne nosite mnogo stvari; oblačite se tako da možete da se krećete i potrčite lako; hodajte sredinom ulice; ne prolazite preko mračnih mesta i ne idite kroz grupu muškaraca; ako osećate opasnost viknite "Vatra!", nikako "U pomoć!" ili "Silovanje!"; nosite pištaljku oko vrata ili ručnog zgloba.

Prevoz

Uvek proverite zadnje sedišta vaših kola pre nego što uđete; dok vozite, držite zaključana vrata; ne stojte pored grupe muškaraca u javnom prevozu; delujte svesno i nemojte zaspati; ako ne znate gde idete, pitajte vozača i sedite napred blizu njega.

"Legalna oružja" kao zaštita

Upaljena cigareta, plastični limun ili sprej mogu se napuniti sa amonijakom, jeftini težak prsten koji nosite okrenut ka unutrašnjosti dlana vaše ruke, igla za šešir ili kišobran - sve su to korisne stvari.

Ono što treba da znate o telu

Koristite vaše laktove; ako koristite pesnice, gađajte ga u lice, iskoristite vaš glas vičući mu u uvo; koristite vaše zube; ako šutirate, ciljajte u njegova kolena ili genitalije; povucite njegovu kosu i pljesnite rukama pored njegovih ušiju; držite vaše ruke i šake blizu vas.

Stopiranje

Ne stopirajte ako je moguće da to izbegnete; to je jednostavno suviše opasno. Ako to ipak učinite, proverite ručicu za otvaranje vrata, držite otvoren prozor i nikada se ne vozite sa više od jednog muškarca u kolima.

Ove taktike vam mogu pomoći, ali one nisu stopostotno sigurne. Praktikujujte taktike u situacijama u kojima se osećate da ste najviše izložene riziku i najmanje moćne. Pokušajte da ostanete mirni i delate onoliko pouzdano i jako koliko možete

Dobijala sam šamare zato što bih rekla nešto o politici, zato što sam imala drugačiji pogled na religiju, zato što sam se zaklinjala, što sam plakala, zato što sam želela da imamo odnose.

Pretio mi je kada nisam želela da uradim ono što mi je govorio.

Pretio mi je kada je imao loš dan - kada je imao dobar dan.

Druge žene su zlostavljane manje redovno, pa ipak zlostavljanje je imalo uticaja na samopoštovanje nas i naše dece.

Moj muž je savetnik precdnika Savezne skupštine. Tukao me je, vezivao za stolicu, ponekad ostavljao bez vode i hrane po dva dana. Ponekad me je posle batina terao da se našminkam, obučem i idem sa njim na prijem. Naš sin je sve to gledao. Ja sam se iz toga izvukla, ali moj sin još uvek ima grižu savesti što me nije zaštitio, iako je bio dete.

Neke od nas su vređali godinama i tako da smo počele da verujemo degradirajućim lažima koje smo slušale.

Istraživači su pokušali da razumeju zašto je nasilje unutar porodice tako rasprostranjeno. Jasno je, muškarci su dobili dozvolu od pravnih institucija (sudova), policije i drugih muškaraca da tuku.

Činjenica da muškarci širom sveta, svih klasa, boja, veroispovesti i etničkih grupa, tuku svoje žene pokazuje da nešto više nije u redu i da se taj problem ne može objasniti samo individualnim poremećenostima tih muškaraca. Mora biti da nešto nije u redu sa društvima u kojima ti muškarci žive i koja im dopuštaju da tuku žene... Kako možemo drugačije objasniti da je bivšem premijeru Japana Sato-u uručena Nobelova nagrada za mir iako je njegova žena javno izjavila da je on bije?

Mnogi muškarci su naučili nasilje kod kuće; mnogi muškarci koji tuku su videli svoje očeve kako zlostavljaju njihove majke i mnoge žene koje su zlostavljane su odrasle u porodicama u kojima muška moć nikada nije dovođena u pitanje, a fizičko kažnjavanje "u ime ljubavi" je bilo prihvaćeno. Kada nas naše porodice uče da prihvatimo mušku moć u svim tim formama, poruci je teško prkositi.

Ono što čini problem tako kompleksnim je da su muškarci koji prebijaju ljudi sa kojima smo bile bliske i intimne, možda očevi naše dece. Mi možemo još uvek biti ograničene ljubavljju i lojalnošću. Mi ostajemo kod kuće ne samo zato što muškarci ne žele da nas puste da odemo ili nam tu mogućnost otežavaju, već takođe zato što se nadamo da će ta epizoda biti poslednja, da će stvari krenuti na bolje, da će se naš muškarac promeniti. Mi izmišljamo izgovore za njihovo ponašanje.

Pre nego što sam otišla imala sam običaj da kažem: "Da, on me je udario pesnicom i šutnuo, ali ja sam rekla nešto što ga je iznerviralo." Ili: "On me udara samo onda kada se prepirem sa njim." Sada uviđam da svako ima pravo da se razbesni, to je prirodno, ali on nije imao pravo da izrazi svoj bes tako nasilno i da me povredi.

Mi ne napuštamo kuću zato što ne znamo šta ćemo sa decom? Kako ćemo živeti i izdržavati same sebe? Gde ćemo ići?

Mi retko dobijamo odgovarajuću zaštitu od crkve, sudova i policije, centara za socijalni rad, jer nas oni često ne shvataju ozbiljno.

Kada sam treći put pozvala lokalnu stanicu milicije rekli su mi : "Kod vas je to uobičajeno stanje stvari.", i nisu došli.

Mnoge pretučene žene su imale slična iskustva. U centrima za socijalni rad su ih loše vrednovali, patronizirali ili im je rečeno da su njihovi problemi beznačajni. U prisustvu ovakvog neoprostivog tretmana moramo se setiti da nijedna žena ne zaslužuje da bude verbalno vređana ili pretučena. Svaka žena zaslužuje da njena priča bude ozbiljno shvaćena.

Šta činiti

Pokušajte da ostanete mirni tokom napada; sačuvajte vaš bes za momenat kad budete bili sigurni od fizičkog napada. Imajte na umu da ste vi, bez obzira na to šta vam on govori, jedna dragocena i vredna osoba.

* Odbranite se i zaštitite sebe, posebno glavu i stomak.

* Uzvratite napadom samo ako prosudite da ga to neće nagnati da vas povredi još više.

- Zovite u pomoć. Vrištite ili, ako možete pobegnite, trčite do najbliže osobe ili kuće, recite da ste povređeni i da trebate pomoć.
- Zovite policiju, ili zamolite nekog drugog da to učini; policija ima obavezu da vas zaštititi.
- Zovite vaš lokalni SOS za žene žrtve seksualnog nasilja da biste saznali adresu skloništa za pretučene žene.
- Bežite odatle. Ako nije sigurno da ostanete kod kuće, zovite komšije, prijateljicu ili taksi. Nađite sklonište i povedite decu sa sobom, ili ako je sigurno učinite to sledećeg dana. Vaša lična sigurnost i dobrobit vaše dece su primarni; problem starateljstva i imovine možete srediti po odlasku.

Postoje alternative ostajanju u situaciji u kojoj vas tuku. Sve više i više žena napušta muškarce koji ih tuku, i nalaze pomoć u stvaranju novih života uprkos ekonomskim teškoćama. Tokom protekle dekade, žene u različitim delovima sveta su se organizovale da pomognu ženama da napuste situacije u kojima su zlostavljane, da obezbede sklonište i pravni sistem koji će reagovati na odgovarajući način. Žene su pronašle snagu da ispričaju svoje priče javno. Mi nismo bespomoćne, i mi nismo same.

Seksualno uznemiravanje i ucenjivanje

Seksualno uznemiravanje je bilo koja neželjena seksualna pažnja koju je žena iskusila. To uključuje namigivanje, štapanje, pipkanje, ponovljene komentare vašeg izgleda, sugestije seksualne prirode i pritisak da izađete sa njim. To, takođe, može uzeti formu pokušaja ili stvarnog silovanja. Seksualno uznemiravanje se može dešavati u svakoj situaciji u kojoj muškarac ima moć nad ženom (socijalni radnik nad klijentkinjom, doktor nad pacijentkinjom, policajac nad ženom vozačem, nastavnik nad studentkinjom). Ovaj odeljak se usredsređuje na uznemiravanje na radnom mestu zato što je taj problem bio najšire proučavan do sada.

Na radnom mestu, nasilnik može biti onaj koji zapošljava, nadređeni, saradnik, klijent ili mušterija. Svaka neželjena seksualna pažnja prouzrokuje anksioznost i osećanje stida, ali kad se to desi na radnom mestu, naš posao je ugrožen.

Skorašnji izveštaji otkrivaju da je većina žena iskusila seksualno uznemiravanje na poslu u nekom momentu svog radnog veka. 88% od 9000 žena koje su odgovorile na anketu Redbook magazina 1976. godine je iskusilo neželjenu seksualnu pažnju na poslu. Izveštaj iz 1991. rađen na uzorku od 4450 žena u SAD i Kanadi od strane časopisa Ms. saznaje da je 43% žena iskusilo seksualno uznemiravanje na poslu ili u akademskom okruženju. Osim toga obe studije potvrđuju da niko nije imun na seksualno uznemiravanje - žene svih starosnih doba, rasa, klasa, zaposlene na različitim poslovima su tome izložene.

Evo nekoliko stvari koje pretučene žene i njihova deca najčešće trebaju: neophodnu hranu, sklonište, odeću, ekonomsku pomoć i obučavanje za posao; savete i pravnu pomoć pri susretu sa pravnim, medicinskim, policijskim i socijalnim sistemom; prevoz do škole, brigu o deci od strane odraslih; sigurne planove; šansu da razmisle i dobiju savete u vezi sa odvajanjem, razvodom, izdržavanjem dece, starateljstvom nad decom, smeštaju, drugim odnosima, odabiru advokata; podršku drugih žena, često u grupi koja vodi sklonište, SOS telefon za žene i decu žrtve nasilja ili lokalni centar za pomoć ženama.

Mica, 43 godine, konobarica:

Ona voli svoj posao zato što joj je blizu kuće i zato što joj omogućava redovne prihode kojima izdržava decu.

Gost koji dolazi svakoga dana u njen restoran, tokom pauze za ručak, počeo je u prolazu da flertuje sa Micom, komentarišući njeno odevanje i fizički izgled. Mica je bila iznervirana ovim komentarima, ali je pokušala da to ne pokaže, zato što nije želela da izgubi bilo koju potencijalnu napojnicu. Često se dešavalo da je on zgrabi ili pipa kad bi prolazila pored njega.

Posle nekoliko nedelja ovakvog tretmana, Mica to više nije mogla da podnese. Osećala se toliko anksiozno na poslu da ju je bolelo stomak i ona je počela sve više da beži u bolest. Znala je da mora nešto smisliti po tom pitanju, inače će izgubiti posao. Bojala se da će ako se bude žalila biti okrivljena zato što se prijateljski ponašala i zato što dobro izgleda.

Jovana, 34 godine, službenica u jednom birou u banci:

Jovana poseduje odlične organizacione sposobnosti i ponosna je na njenu sposobnost da preuzme inicijativu i drži sve pod kontrolom kako bi poslovi tekli glatko.

Jovanin šef zavisi dosta od nje u vođenju svog posla i zbog toga on veoma ceni njen rad. On je počeo da poziva Jovanu na ručak ili na piće posle posla kao način da joj se zahvali. Jovana se nije osećala prijatno u vezi sa ovim pozivima, ali se nije osećala sposobnom da kaže ne. Druge službenice su počele da se čude zašto Jovana provodi svoju pauzu za ručak sa šefom i počele da se ljute na nju.

Jedne večeri Jovana se spremala da ode kada je njen šef došao i upitao je da ide sa njim na piće. Jovana mu je konačno rekla da se ne oseća prijatno zbog druženja sa njim van kancelarije, i da joj to ne izgleda u redu. On je rekao Jovani da misli da je ona suviše impresionirana sobom i da je neprikladno za nju da mu kaže šta će ona da uradi ili šta neće.

Tanja, 18 godina, radnica na pokretnoj traci u fabrici obuće:

To je njen prvi posao od kad je maturirala, i ona je veoma srećna sa njim, jer je plata pristojna.

Ubrzo pošto je počela da radi, jedan od muškaraca koji radi pored nje počeo je da joj postavlja različita pitanja o njenom privatnom životu: šta radi posle posla, ima li dečka, gde živi i sl. Tanja nije želela da priča sa njim o tim stvarima, ali je želela da ima prijateljske i korektne odnose sa ljudima na poslu. Ubrzo njegova pitanja su postala još ličnija. On je počeo da joj govori o svojim seksualnim odnosima sa ženama. Kada mu je Tanja rekla da se oseća neprijatno i zamolila ga da prestane, on se nasmejao i rekao da ako ona ne može da podnese mali prijateljski razgovor, onda ona nije spremna za svet zaposlenih.

Seksualno uznemiravanje je još jedan moćan način na koji nas muškarci podkopavaju i kontrolišu. Postoji jedna implicitna (a ponekad i eksplicitna) poruka da će nas naše odbijanje da se pokorimo nasilnikovim zahtevima voditi do represalija vezanih za posao. Ovo može uključivati eskalaciju uznemiravanja; uskraćivanje informacija; sabotiranje projekata na kojima radimo; uskraćivanje beneficija ili unapređenja; i ponekad gubitak posla. Uznemiravanje može odbiti ženu od određenih poslova ili od radnog mesta uopšte.

Druženje na poslu često uključuje flertovanje ili viceve o seksu. Mada to može biti prijatno olakšanje u odnosu na radnu rutinu ili način komunikacije sa nekim za koga smo zainteresovane, ova vrsta zadirkivanja može postati uvredljiva ili ponižavajuća. Mi imamo malo moći da odredimo granice do kojih hoćemo da zadirkivanje ide. To seksualno uznemiravanje najčešće eskalira u neprijateljstvo, strah ili napetost u radnoj okolini.

Tabu protiv identifikovanja seksualnog uznemiravanja postoji na mnogim radnim mestima tako da smo u prilici često da ga iskusimo. U prvo vreme, jedino imamo svest o vlastitoj potresenosti. Glavobolje, anksioznost, opiranje odlasku na posao izjutra - često nam oduzimaju izvesno vreme dok shvatimo da ti simptomi mogu imati veze sa tim što smo seksualno uznemiravane. Seksualno uznemiravanje nas može naterati da se zapitamo o našem pravu na rad, našoj kompetentnosti, našem izgledu ili privlačnosti, našem pravu da izgledamo i oblačimo se onako kako želimo ili da izlazimo sa onim koga izaberemo. Mi često osećamo izolovanost i bespomoćnost. Ne govorimo javno zato što se plašimo. Bojimo se da primimo pomoć zbog moguće odmazde. Ali kad preuzmempo rizik i razgovaramo sa drugim ženama, mi često nalazimo da su one bile seksualno uznemiravane takođe (ili su sada) i slično su na to reagovala, baš kao i mi.

Šta možete učiniti ako ste seksualno uznemiravani ili maltretirani

Zabeleška autorke: Od najvećeg je značaja da se shvati da je svaka situacija različita. Koju vrstu strategije ćete izabrati zavisice od mnogih faktora, uključujući i to koliko sebi možete priuštiti da rizikujete da izgubite posao i da li osećate da možete dobiti podršku od vaših kolega. (Klasne i nacionalne različitosti ponekad izoluju radnike jedne od drugih, na primer.)

1. Zapamtite da vi niste ta koju treba kriviti. Seksualno uznemiravanje je nametnuta seksualna pažnja. Bez obzira na to koliko je komplikovana situacija, onaj koji vas je uznemirio ili maltretirao je odgovoran za zlostavljanje.
2. Dokumentujte ono što se desilo. Sačuvajte dnevnik; sačuvajte bilo kakve poruke ili slike nasilnika - nemojte ih baciti u trenucima besa. Zapišite posebne datume, vremena, mesta, vrste incidenata, vaše reakcije, njegove odgovore, svedoke.
3. Obezbedite sebi podršku pre nego što preduzmete akciju: Prekinite ćutanje, razgovarajte sa drugima na vašem radnom mestu ili školi i van nje, tražite pomoć u iznalaženju rešenja. Oni se mogu osećati odgovornijim tada za pružanje podrške ako ne uspe vaš odgovor na nasilnikovu pretnju.
4. Istražite zvaničnu politiku vašeg radnog mesta ili škole i nepravednu proceduru za slučajeve seksualnog uznemiravanja i maltretiranja. Upoznajte se sa dosijeima svih slučajeva pre nego što stupite u akciju. Ako je moguće, pregledajte dosjee određenih službenika, šefova, sindikalnih upravnika ili zvaničnika ili drugih koje bi bilo neophodno da umešate da bi vaša žalba bila saslušana.
5. Možete otkriti druge koji su bili seksualno uznemiravani i maltretirani koji vam se mogu priključiti. Kolektivna akcija i združene žalbe ojačaće vašu poziciju. Neko ko nije bio seksualno uznemiren i ucenjivan takođe se može pridružiti kolektivnoj akciji. Pokušajte da iskoristite organizacije koje već postoje, kao što su vaš sindikat ili organizacija za zapošljavanje, lokalni SOS za žene žrtve seksualnog nasilja ili ženske organizacije ili neku advokatsku organizaciju koja se bavi vašom određenom rasnom ili etničkom grupom koje bi mogle da vam pomognu da napravite strategiju i rešite jedan kolektivni odgovor.
6. Dajte nasilniku na znanje onoliko jasno, direktno, eksplicitno koliko je to moguće da niste zainteresovani za njegovu pažnju. Ako to učinite napismeno sačuvajte kopiju tog pisma.
7. Razmotrite vaše opcije. Šta želite da postignete akcijama koje preduzimate? Šta su vaše primarne brige i ciljevi? Koji kursevi (pravci) akcija su vam dostupni? Koje su moguće povratne reakcije na njih, uključujući i rizik svakog pravca akcije?
8. U vezi sa preduzimanjem akcija na vašem radnom mestu ili školi, treba da nastojite da one budu osmišljene u saradnji sa drugima onoliko koliko je to moguće; razmišljajte o parnicama samo kao o poslednjem sredstvu. Imajte na umu da je seksualno uznemiravanje i ucenjivanje nezakonito zato što biste vi mogli da iskoristite tu činjenicu da ojačate vlastitu poziciju.

Incest i seksualno zlostavljanje dece

Tradicionalno, incest je bio definisan kao seksualni kontakt koji se dešava između starijih muških rođaka i mlađe ženske dece u porodicama svih klasa i rasa. Zato što se to dešava unutar porodičnog konteksta, incestuozni odnos je onaj nad kojim dete ili mlada žena nema kontrolu. Članovi porodice kojima se veruje koriste svoju moć - kao i našu ljubav i zavisnost- da iniciraju seksualni kontakt, i da osiguraju da se odnos nastavlja i ostane tajna.

Pogodba sa mojim bratom je bila da on može spavati sa mnom kako bi vežbao za svoje devojke. Pristala sam ne zato što sam uživala, već zato što sam se bojala da ostanem sama kad moji roditelji izađu... Nikada nisam ni pomislila da govorim o tome. To se jednostavno moralo događati.

Seksualno zlostavljanje dece je najčešće počinjeno od strane porodičnih prijatelja koji imaju pristup deci unutar njihovog porodičnog okruženja. Zlostavljanje je takođe počinjeno od strane ljudi kojima roditelji normalno veruju - doktora, zubara, nastavnika i bebisitera. Uprkos popularnim mitovima, "opasni stranac" predstavlja mnogo manju pretnju dečacima i devojčicama. Ipak, roditelji nas uče da očekujemo opasnost od stranaca, a ne od autoritativnih

figura kojima verujemo, tako da je nasilje koje proističe iz ovog poverenja često zastrašujuće i zbunjujuće.

Incest i seksualno zlostavljanje dece ima različite forme i može uključivati seksualno sugestivan jezik; produženo ljubljenje, gledanje i peting; vaginalni i/ili analni snošaj i oralni seks. Zato što je seksualni kontakt često postignut bez sile, vi ne morate pokazivati znake fizičkog zlostavljanja. Ako ste bili vrlo mladi kada se zlostavljanje desilo, možete imati ožiljke od vaginalnih ili analnih razderotina. Možete se sećati hronične upale grla ili bolova u stomaku ako je zlostavljanje uključivalo oralni seks. Neke od nas su ostale u drugom stanju ili zadobile seksualno prenosive bolesti.

Teško je govoriti o incestu ili zlostavljanju dece. Neke od nas nisu nikada rekle bilo kome, mada se zlostavljanje moglo nastavljati godinama. Mi nikada nismo pomenule kako se plašimo porodičnih okupljanja, gde će izvesni ujak ili porodični prijatelj poći za nama. Za neke od nas, istraživanje naših tela sa starijim bratom se preobrati u seksualni susret što je imalo za posledicu da se osećamo čudno zlostavljanim. Ponekad je otac, ujak ili nastavnik zlostavljao našu sestru i mi to nismo saznali godinama, zato što se naša sestra takođe plašila da kaže. Svaka preživela ima svoju sopstvenu priču. Mnoge od nas su skrivale svoje priče godinama.

Feministička perspektiva

Tokom niza godina "eksperti" su kvantifikovali nefeministički materijal vezan za incest i zlostavljanje dece. Oni su okrivljavali majke što su prepustile svoju decu muževima koje nisu seksualno zadovoljile i optuživali devojčice da su bile zavodljive ili da fantaziraju o seksualnim odnosima sa muškim rođacima. Feministkinje su se suprotstavile okrivljavanju žrtvi: Incest i zlostavljanje dece dešavaju se primarno zato što muškarci imaju moć, a žene i deca ne. To su sredstva, posredstvom kojih očevi, ujaci i značajne osobe sa kojima porodica kontaktira, iskorišćavaju bespomoćnu decu. Muškarci mogu aktivirati ove incestuozne motive zato što im porodična struktura dozvoljava da zloupotrebe njihovu moć.

One koje su preživele incest

One od nas koje su preživele incest znaju da su efekti ovog zlostavljanja doživotni. Mi često okrivljujemo sebe dugo vremena pošto se zlostavljanje okončalo - zato što nismo rekle ne, zato što nismo uzvratile na nasilje, zato što smo nešto rekle ili nismo rekle, zato što smo bile "zavodljive", zato što smo verovalle nasilniku. Često nije bilo nikoga da potvrdi da se neko prema nama ponašao okrutno i da je to zlostavljanje zaista bilo strašno.

Narednih dvadeset godina ja ću verovatno nastaviti da idem okolo i pitam druge žene: "Kakvo je bilo vaše detinjstvo?" Odgovori žena da ih niko nije seksualno dodirivao dok su bile devojčice pomažu mi da shvatim da je nešto u mom detinjstvu bilo zaista pogrešno.

Mnoge od nas imaju teškoće u seksualnim odnosima zbog sećanja koja oživljavaju. Mnoge od nas priželjkuju seksualnu prisnost, pa ipak imaju teškoća da veruju nekom. Neke žene koje su preživele incest se osećaju prijatno u seksu, ali ipak znaju da nešto nejasno nije u redu.

Bilo je zaista teško shvatiti kako je to uticalo na moje odnose sa muškarcima. Prošla sam kroz težak period pokušavajući da razlučim ko je siguran, a ko nije. Sada jedini način na koji mogu da spavam sa nekim je ako imam potpunu kontrolu.

Ponekad okrivljavanje nas samih poprima drugačije forme. Mnogi tinejdžeri sa istorijom incesta "spavaju okolo" da bi se osećali prihvaćenim, ili beže od kuće. Mnoge žrtve incesta među tinejdžerima i odraslima se osećaju depresivno, a da ne znaju zašto pa se okreću drogama i alkoholu u nadi da će zamaskirati bol. Neki od nas se osećaju bezvredno.

Često sam se osećala beznadežno i samoubilački. Moj otac se prema meni ponašao toliko nasilno da je to jedini način na koji ja umem da se ponašam prema samoj sebi. Sada pokušavam da naučim neke bolje načine, ali ide teško.

Bila sam zavisnica od droge. Bila sam anorektična. Imala sam problem kompulsivnog jedenja. Hrana je bila jedina stvar koju sam mogla da kontrolišem i kojoj sam mogla da verujem kada su me ljudi u mom životu izneverili.

Dobijanje podrške

Da bi izlečili emocionalne ožiljke proistekle iz incesta ili ranog seksualnog zlostavljanja, potrebno je da kažemo naše priče ljudima koji duboko razumeju ono što smo iskusili.

Razgovarajući sa drugima u savetovalištim ili grupama podrške za žene sa istorijom incesta tišina se prekida. To nam pomaže da dobijemo perspektivu i saznamo da nismo same, i da smanjimo bol. Žene koje su isprobale prednosti ovih metoda (misli se na grupe podrške i savetovališta) osećaju se zdravije i jače.

Sada, ja imam mnogo samilosti za samu sebe, zato što znam implikacije zlostavljanja koje se desilo u mom životu. Dugujem sebi svo razumevanje, strpljenje i prihvatanje koje mogu naći - tonu svega toga.

Neke žene su shvatile da se moraju suprotstaviti članovima porodice koji su ih zlostavljali. Ovo je zastrašujući zadatak ali u isto vreme može biti i nagrađujući.

Osećala sam se osnaženom stavljajući mu na znanje da sam svesna da se incest desio. Osećala sam se osnaženom zbog činjenice da ga nisam pitala da li se seća, samo sam mu rekla. Znam da će to poreći. Samo sam želela da kažem: "To se dogodilo." Nisam očekivala rezultate. Ono što je do sada bilo nevidljivo, postalo je javno i dostupno svima.

One među nama sa istorijom incesta treba da znaju da šta god mi radile ili ne radile, mi smo uradile dobro zato što smo preživle detinjstvo koje uopšte nije ličilo na detinjstvo.

Samopovređivanje

Samopovređivanje je mnogo češće među ženama nego među muškarcima, dešava se kad svesno povredimo same sebe time što se posećemo, udarimo, opečemo itd. Zbog srama koji okružuje samopovređivanje, žene često drže taj problem u tajnosti i ne traže podršku drugih. Samopovređivanje obično nije počinjeno sa suicidalnim namerama.

Zašto se žene samopovređuju? Prema jednoj grupi žena koje su iskusile samopovređivanje:

Postoje mnogi razlozi zašto se samopovređujemo. Ni jedan razlog čini se ne može objasniti zašto. Neki akti samopovređivanja su način da blokiramo emocionalni bol prouzrokovan zlostavljanjem u detinjstvu ili nekom drugom traumom. Mnoge od nas kažu da fizički bol prouzrokovan samopovređivanjem nekako umanjuje intenzitet emocionalnog bola. Neke medicinske studije kažu da samopovređivanja oslobađaju endorfine u mozgu koji funkcionišu kao droga za umanjene bola. Ovi endorfini mogu redukovati nivo anksioznosti i obezbediti olakšanje od emocionalnog bola.

Samopovređivanje takođe može biti način izražavanja besa i drugih osećanja koja su zabranjena da se izražavaju na bilo koji drugi način. Samopovređivanje može ponoviti iskustvo zlostavljanja kako bismo ponovo stekle kontrolu nad onim što nam se događa.

Mnoge od nas koje imaju iskustvo samopovređivanja su žrtve ritualnog ili kulturnog zlostavljanja. One od nas koje su zlostavljane na ovaj način su obično programirane od strane onih koji su nas zlostavljali da povredimo same sebe ako obelodanimo bilo koju informaciju o zlostavljanju. Kultovi takođe programiraju svoje žrtve da označavaju svoja tela na određen način tako da bi mogli biti identifikovani ukoliko osoba napusti kult.

Neke od nas koriste samopovređivanje kao način da skrenemo pažnju na bol koji osećamo zbog zlostavljanja. Ponekad mi vidimo naše fizičke ožiljke kao simbole skrivenog emocionalnog bola.

Mnogi stručnjaci koji se bave mentalnim zdravljem su neinformisani o ovom problemu, tako da žena koja se samopovredila može pomisliti da je uzaludno kontaktirati grupe podrške da bi se upoznala sa pristupima koje su druge žene oprobale da bi zaustavile ovaj oblik ponašanja kod sebe. Grupe podrške koje se bave samo problemom samopovređivanja su retke, ali grupe za žene koje su bile zlostavljane od strane drugih su češće i mogu obezbediti korisne sugestije. Vidi izvore.

Samoodbrana

Ništa tako dobro kao samoodbrana ne može pomoći u određenim situacijama. Najvažniji korak u zaustavljanju muškog nasilja nad ženama je zaustavljanje muškaraca u tome da čine nasilje i da im se dozvoljava da ono bude počinjeno.

Poslednjih godina iskustva žena koje praktikuju samoodbranu su izmenila našu ideju o tome šta je samoodbrana i kako možemo koristiti tu tehniku. Otkrile smo da izučavanje samoodbrane u stvari uključuje svaku aktivnost - uvežbavanje odbrane, vežbe, sport - što doprinosi samopouzdanju i samosvesti. Takođe smo otkrile da sposobnosti koje smo nekada povezivale gotovo isključivo sa samoodbranom mogu poboljšati druga područja naših života. Časovi samoodbrane uče nas da podignemo našu samosvest kako bismo se setile da smo mi

izvor naše sopstvene energije i inicijatori naših sopstvenih akcija. Umesto toga da se ukočimo u situaciji u kojoj smo uvređene, mi učimo da mobilizujemo naše misli, procenjujemo situaciju, donosimo sudove o nivou opasnosti, odabiramo način na koji želimo da odgovorimo i onda to učinimo. Mi možemo koristiti ovu samosvesnost u drugim situacijama u običnom životu kada se može činiti da je neko drugi pod kontrolom: medicinski pregledi, intervjui za posao suprotstavljanja autoritetima, komuniciranje sa teškim osobama. Jedna žena izjavljuje:

Iskusila sam tako duboke promene u mom ličnom imidžu i načinu na koji vidim svet i odnosim se prema ljudima, da zaista nisam mogla da razdvojim moje učenje samoodbrane od ostatka mog života.

Unutrašnje i spoljašnje smetnje (teškoće)

Nekoliko mitova nas može sprečiti da se efikasno odbranimo od fizičkih napada. Evo nekoliko takvih: napadač je neranjiv, velika fizička snaga koju napadač ima odlučuje ko će pobediti u situaciji napada. Ipak žene su se odbranile od napada na mnogim instancama. Jedna žena se prestrašila od tri muška adolescenta koji su je pratili gradskim ulicama. Ona se okrenula brzo i vrisnula i prestrašila ih. Druga je zaustavila moguću napad udarcem u prepone. Mladom devojci u vozu, čovek koji je sedeo do nje samovoljno je spustio ruku na koleno. Ona je zgrabila muškarčev članak na ruci, podigla njegovu ruku visoko u vis i rekla dovoljno glasno da ceo vagon čuje, "Ko zna kome ovo pripada?". On je sišao na sledećoj stanici. Postoje stotine ovakvih

priča. Mi ih ne vidimo na televiziji, ne čitamo ih u novinama, ali na svakom času samoodbrane koji vodi žena i koji je za žene čučete ih. Mi često dovodimo u vezu takve izlaze iz nasilne situacije sa srećom ili dobrom sudbinom, umesto da priznamo našu vlastitu hrabrost i snalažljivost. Važno je za naše samopoverenje da vrednujemo te uspehe.

Postoje ljudi oko nas, posebno muškarci u našim životima koji mogu svesno ili nesvesno da nas obeshrabruju da učimo samoodbranu. Pošto smo počele da učimo fizičke tehnike, osećamo se uzbuđeno kao da smo dobile krila samopoverenja. Mi znamo kako da prekinemo zagrljaj, da izbegnemo da nas ščepa, da ostanemo na svojim nogama i zadržimo našu emocionalnu i fizičku ravnotežu. Ipak kada praktikujemo te tehnike na muškarcima znamo da često omašimo, zbog toga što smo eliminisale element iznenađenja i zato što nas njihov otpor našim novim veštinama onemogućava. Važno je vežbati sa ljudima koji podržavaju vaše napore da budete snažniji.

Moramo biti na oprezu protiv ideje da je "malo znanje opasna stvar" i da odgovaranje na napad samo pogoršava stvari. Mada je popuštanje ponekad promišljen odgovor na napad, ono nije garancija da situacija neće krenuti na gore. U stvari, studije pokazuju da žene koje koriste aktivan otpor i koje deluju brzo imaju veće šanse da izbegnu silovanje nego one koje koriste pasivan otpor ili ga uopšte ne pružaju.

Do ove tačke mi smo imali malo iskustava u korišćenju samoodbrane od strane pretučenih žena. Ulične tehnike koje zavise od iznenađenja i prouzrokuju štetu ne funkcionišu tako dobro u slučajevima ponovljenog nasilja od strane muškarca sa kojim živimo. Ipak, druge veštine razvijene praktikovanjem samoodbrane mogu biti korisne, kao što je učenje o prevazilaženju unutrašnjih teškoća koje su iskrsele kada smo se suočile sa situacijom nasilja. Ako osećamo veće samopoverenje, možemo početi da mislimo o pružanju otpora situaciji u kojoj bivamo pretučene na neki način, uzvraćajući nasilniku ili napuštajući ga.

Moramo razviti ideju o prilagođavanju upotrebe fizičkih tehnika ženama sa različitim fizičkim mogućnostima: starijim ženama, povređenim ženama, trudnim ženama i drugim. Dalje, moramo podržati rad mreže sigurnih kuća, privremenih skloništa, SOS telefona za žrtve seksualnog nasilja i druge organizacije koje se bave problemom naše sigurnosti, zato što bez njih, samoodbrana je samo jedam mali deo preduslova ženske sigurnosti.

Vodič za uvežbavanje samoodbrane

Pronađite grupu koja uvežbava samoodbranu

Proverite lokalne škole, obrazovne programe za odrasle, ženske publikacije, ženske centre.

Odaberite grupu

1. Posmatrajte čas
2. Posle časa upitajte instruktora o hipotetičkoj situaciji u kojoj bi morali da se branite, posebno o onoj koja vas najviše plaši.
3. Razgovarajte sa ženama polaznicama grupe za samoodbranu, izložite istu hipotetičku situaciju njima. Drugi i treći korak će pokazati da li ili ne instruktor podučava tehnikama koje se mogu primeniti u situacijama sa kojima se žene suočavaju.
4. Kada budete razgovarali sa instruktorom i studentima, pokušajte da odredite koliko svesti o problemu nasilja protiv žena tamo postoji. Pokušajte da nađete zaista potpun pristup ženskoj sigurnosti.

Trening bez profesora

1. Pročitajte knjige na tu temu; mnoge od njih, koje su napisale žene, obezbeđuju dobru osnovu za izgrađivanje samopouzdanja.
2. Ojačajte svoje telo dobrom ishranom i redovnim vežbanjem, poželjno je sa nekom kombinacijom aerobika i vežbi za skidanje težine.
3. Vežbajte sa prijateljima kako biste simulirali stvarne uslove napada ili vežbajte pred ogledalom
 - Uvežbavajte hodanje jakim, čak krupnim koracima, trudite se da izgledate kao da znate kuda idete.
 - Uvežbavajte glasno vikanje, udruženo sa surovim izrazima lica.
 - Recite nekome da skloni njegovu ruku sa vas, odašiljući koherentnu poruku kroz kombinaciju reči, tona glasa i izraza lica.
 - Simulirajte moguće situacije, diskutujte o različitim načinima reagovanja i uvežbajte one najbolje.

Danas i sutra

Nijedna žena nije sigurna dok sve mi nismo sigurne

Tokom protekle 23 godine, mi smo usmerile naš kolektivni bes ka različitim vrstama akcija usmerenim protiv nasilja nad ženama.

- Organizovale smo grupe podizanja svesti i otkrile da su naša iskustva koja se tiču dominacije muškaraca uobičajena i da ih sve delimo.
- Zahtevale smo da nas javnost čuje demonstrirajući u velikim grupama, držeći javne govore, stvarajući filmove, radio i TV emisije, ulični teatar, dramske produkcije, knjige, pamflete, novine i članke.
- Priedile smo obrazovne programe za hiljade stručnjaka u oblasti pravosuda i zdravstva
- Proleća 1989. Wisconsin Student Association, sa navaljivanjem ženskih grupa sa Univerziteta Wisconsin, uspešno je izvršila pritisak na Miller-a da ukloni njihove 16 strana duge reklamne panoe koji su se pojavili u školskim novinama The Daly Cardinal. Ovaj pano je ohrabrivao studente muškarce da varaju devojke i piju Miller-ovo pivo tokom prolećnog raspusta. The Wisconsin Student Association glasala je da se ohrabri bojkot Miller-a dok pano ne bude povučen; oni su postigli ogroman uspeh protiv reklamiranja Miller-ovog piva sa seksualnom konotacijom, kada je Miller povukao reklamu i poslao preko stotinu pisama izvinjenja svim koledžima koji su primili pano.

- Žene su naružile reklamne table na kojima su se našli plakati koji su bili naslovljeni Samoodbrana , a koji su ismevali rad protiv nasilja kroz slogan: "Ljupko lice nije sigurno u gradu." Reklama je brzo povučena sa tržišta.
- Žene su podržavale jedna drugu kroz proces izvođenja nasilnika pred sud.
- Žene su se organizovale u podršci ženama iz manjinskih grupa koje su napali muškarci.
- Obojene žene su oformile organizaciju kao što je Komitet za okončanje zloupotrebe sterilizacije i radile sa belim ženama, uspevajući da doprinesu stvaranju novih regulativa u cilju kontrole zloupotrebe sterilizacije.
- Do 1979. Više od 1000 organizacija je obezbedilo usluge pomoći ženama koje su silovane širom zemlje. Neke od njih su bile autonomne grupe za pomoć silovanim ženama stvorene od strane žena, u kojima su radile samo žene.
- 1974. Grupa feministkinja koja je radila legalan humanitarni (program pomoći) posao u St. Paul, Minesota, otvorenoj Ženskoj kući, prvom skloništu za pretučene žene i njihovu decu. Aktuelne procene sugerišu da ima preko 1000 SOS telefona za žene i decu žrtve nasilja, skloništa i programa za pretučene žene. Nacionalna koalicija protiv nasilja u porodici, povelala je 1977., sada privlačeći preko 600 službi i aktivistkinja na svoju konferenciju. Paralelna koalicija grupa postoji u više od 35 država.
- Susedske grupe su oformile mrežu skloništa, nazvane sigurne kuće ili programi zelenog svetla zato što su ti participirajući domovi identifikovani sa zelenim svetlima, gde žene koje su seksualno uznemiravane i ucenjivane ili napadnute na ulici mogu naći sigurnost.
- Radile smo na pravnim reformama na mnogim frontovima. Od 1974., 49 država je revidiralo njihove zakone o silovanju u želji da olakšaju ženama da prijave zločin i izdejstvuju presude. Do 1982., 11 država je tretiralo silovanje od strane muža ili muškarca sa kojim žena živi (bračno silovanje) na isti način kao i silovanje koje je počinio stranac. Neke od 30 država su dozvolile tužbe u vezi sa bračnim silovanjem pod nekim okolnostima, na primer, u nekim državama par mora biti legalno razdvojen. 49 država sada revidira njihove statute da bi pokrili i prebijanje žena; 36 od njih posebno uključuje protektivne mere za žrtve. Zakon je korišćen kreativno; 14 država propisuje takse (obično za bračne dozvole ili razvode) čiji je državni dohodak određen da finansira službe za pretučene žene. Na nesreću ovi predlozi ne moraju biti usvojeni na saveznom sudu kao konstitucionalni.
- Učile smo od feministkinja iz drugih zemalja. Tribunal o zločinima protiv žena iz 1976., održan u Briselu, na kome su prisustvovala žene iz celog sveta, razvio je definiciju nasilja protiv žena koje je uključivalo i ubistva zbog miraza i genitalna sakaćenja. Evropske feministkinje su inspirisale i sigurne kuće i "Uzmite nazad noć" marševe, koji okupljaju 1000 žena godišnje u gradovima širom SAD u protestima protiv nasilja protiv žena.
- Neki muškarci uzimaju učešća u ovom pokretu. Muškarci su formirali nekoliko grupa u kojima muškarci pomažu nasilnicima da izađu na kraj sa vlastitim nasiljem. Drugi muškarci rade na zakonima, pišu članke ili prave filmove. Neki muškarci su počeli da podržavaju jedni kod drugih odgovornost, pravnu i socijalnu, za njihovo nasilje, priznajući da muškarci koji ne pružaju aktivnu podršku sistemu promovišu nasilje protiv žena. Oni razgovaraju o svojoj socijalizaciji u odnosu na žene, o pitanju produženja i posledicama muške dominacije, slušaju i poštuju žene oko njih.

U sadašnjem trenutku postoji pogrešan pristup akcijama koje pomažu i jačaju toliko mnogo žena. Konzervativne grupe vrše pritisak zahtevajući takve mere zaštite žena svih starosnih grupa i zaustavljanje muškog nasilja zato što potkopava tradicionalne porodične vrednosti. Finansiranje je veoma otežano - posebno od kada aktuelni budžetski prioriteti nisu socijalne službe. Mnoga skloništa, SOS telefoni za žrtve seksualnog i bilo kog nasilja i druge službe su prinuđene na zatvaranje zbog nedostatka finansijskih sredstava.

Moramo nastaviti da izražavamo naše preživljeno nasilje glasno i jasno, održavajući u životu sve službe namenjene ženama i nastavljajući da govorimo javno. Mi ćemo nastaviti da učimo naše kćeri da zahtevaju jednakost za sebe i druge; učićemo naše sinove pitanju seksizma i nasilja, da poštuju žene kao jednake i bore se protiv svih vrsta dominacije. Nastavićemo da podržavamo jedna drugu u zaštiti nas samih sa plemenitošću, snagom i ponosom. Aplaudiramo ženama koje su rekle ne muškom nasilju, koje su ponudile podršku prijateljici, koje su zaštitile jedna drugu, koje su uzvratile, koje su preživele.

Dodatak: Prostitucija

Oko 1.3 miliona žena u ovoj zemlji zarađuje jedino ili delimično za život od prostitucije. Nasuprot ružnim stereotipima o prostitutkama kao posrnutim ženama, zavisnicama od droge ili prenosnicama bolesti, prostitutke su zaposlene žene koje izdržavaju decu kao samohrane majke, pokušavaju da uštede novac da bi išle u školu, ekonomski prežive na tržištu rada koje nedovoljno plaća žene na svim ekonomskim nivoima. Mnoge od njih su domaćice ili sekretarice koje noću rade kao prostitutke da bi sastavile kraj s krajem.

Jednom politički ostavljene bez glasa i izolovane od drugih žena, tokom proteklih 20 godina prostitutke su se organizovale tražeći podršku u političku asocijaciju (udruženje) Počele su da javno govore i pišu o svojim životima i tako, iznele mnoge oblike nasilja koje su prostitutke iskusile:

1. Siromaštvo koje prisiljava žene - posebno siromašne žene, marginalizovane žene i tinejdžerke koje su pobile od kuće - da počnu da rade kao prostitutke (mnoge žene nemaju pristup drugim poslovima); seksistička diskriminacija prilikom zapošljavanja znači da čak i žene iz srednje i više klase mogu zaraditi više prostituišući se nego radeći druge poslove koji su im dostupni; činjenica je da veliki broj žrtava incesta postaju prostitutke.
2. Maltretiranje od strane policije.
3. Zastrašivanje i prebijanje od strane makroa, kojima mnoge prostitutke moraju dati svoje zarade u zamenu za zaštitu. Mnoge od njih se plaše za svoje živote.
4. Nedostatak policijske zaštite protiv drugih zločina: ulični šetači posebno, one žene bez posla u sigurnim gostinskim sobama ili kućama salona masaže koje su često silovane, pretučene i ostavljene bez da im je plaćeno.
5. Hapšenje i krivično gonjenje prostitutki je uobičajeno, dok klijenti (uglavnom beli, srednjih godina, iz srednje klase i oženjeni) odlaze slobodni.
6. Klasne i nacionalne predrasude dovode do hapšenja i zatvaranja znatno većeg broja siromašnih prostitutki nego onih koje su iz srednjeg i višeg sloja.

Kao bela žena, pripadnica srednje klase, medicinska sestra, mogla sam raditi posao devojke na poziv umesto da mušterije nalazim na ulici. Bila sam uhapšena, ali nikada nisam bila u zatvoru. Sistem nije ciljan da mene gurne u zatvor. Siromašne žene i izbeglice imaju teži pristup mestima kao što su ekskluzivni hoteli, gde ako ste siromašni i loše odeveni i uz to još sami, automatski bivate okarakterisani kao prostitutka. Stoga su siromašne žene na ulicama i u barovima, gde su vidljivije i više izložene eksploataciji i hapšenjima - i one su te koje završe u zatvoru.

Neke feministkinje su kritikovale prostitutke zbog pojačavanja stereotipa polnih uloga pristajanjem na ulogu seksualnog objekta. Prostitutke su istakle da one nisu različite od ostalih žena u smislu prodaje vlastitih usluga muškarcima. Rečeno rečima jedne bivše prostitutke:

Radila sam normalne (uobičajene) poslove gde sam se osećala više kao da se prostituišem nego u samoj prostituciji. Imala sam manje kontrole nad svojim životom, a nemoćnost nije bila čak na prvom mestu. Ljudi me nisu videli kao da prodajem sebe, ali sa minimalcem koji je bio tako mali i šefom koji je bio tako uvredljiv, osećala sam se kao da prodajem vlastitu dušu.

U svetu gde žene imaju tako malo moći, gotovo sve žene zavise na neki način od novca muškaraca, njihove zaštite i usluga. Mnoge koje nisu prostitutke, na primer, osećaju da moraju spavati onda kad to njihovi muževi žele, zato što oni obezbeđuju finansijsku i emocionalnu sigurnost. Feministkinja Karen Lindsey kaže:

"Pitanje da li ili ne da prodamo sebe muškarcu je lažno: stvarno pitanje je kako da prodamo sebe na način koji je najmanje destruktivan za nas same i naše sestre. To je odluka koju ni jedna od nas ne može načiniti za onu drugu... Prostitutke ne trebaju našu ljubavnost. Ono što im je potrebno je naše savezništvo. Kao i nama njihovo."

Prostitutke su se organizovale u SAD i Evropi (uključujući i famozni štrajk francuskih prostitutki 1975.) da zahtevaju dekriminalizaciju, aboliciju svih zakona protiv prostitucije. (Legalizovanje prostitucije nije dovoljno. U Zapadnoj Nemačkoj, gde žene rade u javnim kućama kojima upravlja vlada, one se osećaju kao da su ilegalne svodnike zamenile onim legalnim: One imaju malo kontrole nad svojim radnim uslovima i još uvek im se oduzima veliki deo njihovih honorara.) Sa dekriminalizacijom prostitutke bi imale više kontrole nad svojim radom i novcem koji zarade. Najviše od svega, one više ne bi odlazile u zatvor zbog

obezbeđivanja usluga koje društvo samo po sebi postavlja tako zahtevno i što su odabrale najbolje plaćeni posao koji im je bio dostupan. Dugoročni cilj je , izrečen rečima PUMA člana, da "nijedna žena ne treba da bude prostitutka zato što nema alternative." Rečima jedne britanske prostitutke: "*Kraj ženskog siromaštva je i kraj prostitucije.*"

Isidora Jarić